

*Vlčákovi musíš strčit pěst do tlamy,
pěkně mezi zuby,
pak je krotkej jako beránek.*

Jiří Fink, veterinář

PEJSKOVÉ

U Jaklů na Lázeňské měli před lety obrovského černého vlčáka. Velikostí si vlčák nezadal s teletem. Když šel někdo po Lázeňské, tak vlčák štěkal na celé kolo a skákal na plot vysoké drátěné branky Jaklových. Skoro každý druhý se vybařnutí a štěkání hrozně lekl.

Bylo to někdy koncem sedmdesátých let. Elektrickou ruční vrtačku neměl každý, jak tomu je dnes. Já, bezvrtačkový, si ji jdu vypůjčit k Jaklovým. Syn Jaklových a spolužák mého bráchy Tonda nebyl doma. Korpulentní paní Jaklová, velká dobráčka, mi od šicího stroje v kuchyni povídá:

„Vemte si tu vrtačku, pane Čeliš, je na dvoře v dílně. Jsou to ty první dveře.“

Prosinec, šest večer, tma jak v ranci. Lehce svítí Lázeňská. Na dvoře otevírám první dveře zděné dílny. První dveře od baráku Jaklových.

Chyba.

Paní Jaklová myslela první ze strany sousedů. Od Klůzových. Já vlítnul do prostoru, kde kraloval ten hrozný vlčák. Vypínač jsem nehledal. Ani nebyl čas. Jenom jsem stál opřený o stěnu. Ruce nahoře a středně hlasitě volám, spíš úpěnlivě prosím:

„Nech toho, nech mě, neblbni.“

Vlčák mně skákal až k obličejí, doslova na mně visel, od hlavy až k patě mě oslintával. Ale nekous. To bylo to hlavní.

Ani nevím, jak jsem se vypotácel z té psí „dílny“. Naprosto zdeptaný jsem pak otevřel ty správné dveře, kde byla na ponku elektrická vrtačka.

Když jsem vrtačku druhý den vracel, tak jsem šel k Jaklovým ve dne,

za světla, a dobře si uvědomoval, které dveře jsou vlastně ty pravé.

No, ale dost psího hororu. Něco jemnějšího.

O mnoho let později dělám na zahradě před barákem. Najednou slyším mladý ženský hlas:

„Edíku, Edíku“!

V duchu si říkám, že takhle hezky zdobněle mě oslovovaly jenom sousedky ze starého baráku na Třet'ance, kde jsme bydleli: paní Kosinová a paní Hrnčířová. Ale obě přece nedávno zemřely. Asi někdo další, asi nějaká nová, mladá ctitelka.

Taky jo. Sousedka Věra, rehabka z Anenských lázní, volala:

„Edíku, Edíku, pojd' sem“!

Ne na mě. Na svého čtyřnohého miláčka - Edíka.

Malá prosba závěrem.

Mladé dámy, pokud dáte svým pejskům jméno Edik, Edíček, Edínek, Edouš, Edoušek, Eda, Edka, Edáček, laskavě mi to oznamte. Já pak zbytečně nebudu v toužebném očekávání...